

Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
MACIEJA SZPUNARA
od 22. rujna 2022.¹

Predmet C-290/21

**Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger Reg. Gen.
mbH (AKM)**

protiv

Canal+ Luxembourg Sàrl

uz sudjelovanje:

Tele 5 TM-TV GmbH,

Österreichische Rundfunksender GmbH & Co KG,

Seven.One Entertainment Group GmbH,

ProSiebenSat.1 PULS 4 GmbH

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Oberster Gerichtshof (Vrhovni sud, Austrija))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Intelektualno vlasništvo – Autorsko pravo i srodna prava – Satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje – Direktiva 93/83/EEZ – Članak 1. stavak 2. – Pružatelj usluga satelitskih paketa – Emitiranje programa u drugoj državi članici – Mjesto radnje iskorištavanja – Pružanje usluga naplatnih programa visoke razlučivosti uz naknadu i u slobodnom pristupu – Dostupnost tih programa standardne razlučivosti u državi prijema također putem satelita”

Uvod

1. „Da mogu sve ponoviti, krenuo bih od kulture”, navodno je rekao Jean Monnet za postupak europske integracije. Međutim, kultura je, barem njezina gospodarska dimenzija, u velikom dijelu uređena autorskim pravom. Jedan element ipak koči napredak integracije u toj sferi i pridonosi učvršćivanju rascjepkanosti unutarnjeg tržišta u skladu s nacionalnim granicama: nepromjenjivo načelo teritorijalnosti (u smislu državnog područja) autorskog prava, kao i prakse dionika na tržištu, uključujući prakse organizacija za kolektivno ostvarivanje prava koje su osnovane na temelju tog načela. Paradoksalno, što više tehnologija, osobito satelitsko emitiranje, o kojem je riječ u ovom predmetu, i, u novije vrijeme, internet omogućuju kulturnu razmjenu među državama, to se jače osjeća prepreka načela teritorijalnosti autorskog prava.

2. Točno je, očito, da za tu rascjepkanost tržišta postoji i objektivan razlog, odnosno jezična raznolikost, koja je temeljni aspekt u području kulture. Međutim, ovaj predmet pokazuje da, čak i u slučajevima kad ne postoji jezična prepreka, zainteresirane osobe brane *unguibus et rostro*

¹ Izvorni jezik: francuski

načelo teritorijalnosti utvrđeno u skladu s nacionalnim granicama, iako su ukinute na unutarnjem tržištu. Sud će u ovom predmetu imati priliku pridonijeti promicanju integracije Europe putem kulture, u skladu sa željom zakonodavca Unije koju je izrazio već prije gotovo 30 godina.

Pravni okvir

Pravo Unije

3. U skladu s člankom 1. stavkom 2. točkama (a) do (c) Direktive Vijeća 93/83/EEZ od 27. rujna 1993. o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje²:

„2. (a) Za potrebe ove Direktive ‚priopćavanje javnosti putem satelita‘ znači postupak uvođenja, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za radiodifuziju, programskih signala namijenjenih prijemu za javnost, u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita prema zemlji.

(b) Postupak priopćavanja javnosti putem satelita obavlja se samo u državi članici u kojoj se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za radiodifuziju, programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi do satelita i natrag prema zemlji.

(c) Ako su programski signali kodirani, priopćavanje javnosti putem satelita postoji pod uvjetom da su sredstva za dekodiranje emitiranja stavljena na raspolaganje javnosti od strane organizacije za radiodifuziju ili uz njezinu suglasnost.”

4. Člankom 2. te direktive određuje se:

„Države članice predviđaju isključivo pravo autora na davanje odobrenja za priopćavanje javnosti putem satelita djela zaštićenih autorskim pravom, podložno odredbama iz ovog poglavlja.”

5. Člankom 4. navedene direktive na priopćavanje javnosti putem satelita proširuje se zaštita koja je Direktivom 92/100/EEZ³ odobrena umjetnicima izvođačima, proizvođačima fonograma i organizacijama za radiodifuziju.

6. Članak 1. stavak 2. točka (c) Direktive 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu⁴ glasi kako slijedi:

„Osim u slučajevima iz članka 11.^[5], ova Direktiva ostavlja netaknutima i ni na koji način ne utječe na postojeće odredbe [Unije] koje se odnose na:

[...]

² SL 1993., L 248, str. 15. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 77.)

³ Direktiva Vijeća od 19. studenoga 1992. o pravu iznajmljivanja i pravu posudbe te o određenim autorskom pravu srodnim pravima u području intelektualnog vlasništva (SL 1992., L 346, str. 61.). Ta je direktiva stavljena izvan snage i zamijenjena Direktivom 2006/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. (SL 2006., L 376, str. 28.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1. str. 218.).

⁴ SL 2001., L 167, str. 10. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 119.)

⁵ Izmjene koje nisu relevantne za ovaj predmet.

(c) autorsko i srodna prava primjenjiva na radiodifuzijsko emitiranje programa putem satelita i kablensko reemitiranje”.

7. Na temelju članka 3. stavka 1. te direktive:

„Države članice moraju predvidjeti autorima isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za svako priopćavanje njihovih djela javnosti, žicom ili bežičnim putem [...]”

Austrijsko pravo

8. U članku 17.b stavku 1. Urheberrechtsgesetz (Zakon o autorskom pravu) od 9. travnja 1936., u verziji od 27. prosinca 2018.⁶, koja se primjenjuje u ovom slučaju, navodi se:

„U satelitskom emitiranju, radnja iskorištavanja namijenjena autoru sastoji se od unosa, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za radiodifuziju, programskih signala u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi do satelita i natrag prema zemlji. Podložno stavku 2., satelitsko emitiranje stoga se obavlja samo u državi u kojoj je taj unos proveden”.

Činjenice, postupak i prethodna pitanja

9. Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger Reg. Gen. mbH (Neprofitno društvo autora, skladatelja i glazbenih nakladnika, Austrija, u daljnjem tekstu: AKM) austrijsko je društvo za kolektivno ostvarivanje autorskih prava i srodnih prava na glazbena djela.

10. Canal+ Luxembourg Sàrl (u daljnjem tekstu: Canal+) društvo je osnovano u skladu s luksemburškim pravom koje u Austriji uz naknadu nudi pakete programa nekoliko organizacija za radiodifuziju (u daljnjem tekstu: satelitski paketi).

11. Unos svakog od satelitskih programskih signala u komunikacijski lanac (uzlazna veza) većinu vremena obavljaju same organizacije za radiodifuziju, ponekad Canal+, iako nikad u Austriji, nego u drugim državama članicama Unije. Emitira se snop koji sadržava sve programe visokokvalitetne razlučivosti sa svim dodatnim informacijama, kao što su zvukovni podaci, podaci o podnaslovima itd. Nakon što ga satelit „pošalje natrag”, snop primaju satelitski prijemnici unutar područja pokrivenosti. Snop se tada dijeli te korisnik može pristupiti svakom od programa na terminalu. Programi su kodirani te ih treba dekodirati s pomoću prijemnika kako bi ih se moglo koristiti. Canal+ svojim klijentima stavlja na raspolaganje pristupne ključeve uz suglasnost organizacija za radiodifuziju. „Paketi” se stvaraju kombinacijom pristupnih ključeva za različite programe.

12. Paketi sadržavaju naplatne i besplatne televizijske programe. Potonji programi nisu kodirani te ih u standardnoj kvaliteti i dalje može primiti bilo tko na austrijskom državnom području.

13. AKM je podnio zahtjev kojim u biti traži prekid emitiranja satelitskih signala u Austriji, kao i plaćanje naknade, pri čemu tvrdi da nije odobrio to emitiranje. Naime, AKM smatra da, neovisno o eventualnom odobrenju koje su organizacije za radiodifuziju dobile za priopćavanje djela javnosti putem satelita, takvo odobrenje treba imati i Canal+, koji nije mogao dokazati da ga ima. AKM stoga smatra da Canal+ povređuje prava čije ostvarivanje on osigurava.

⁶ BGBl. I, 105/2018

14. Intervencija u glavni postupak u potporu društvu Canal+ dopuštena je četirima društvima, među kojima su Seven.One Entertainment Group GmbH, organizacija za radiodifuziju sa sjedištem u Njemačkoj, i ProSiebenSat.1 PULS 4 GmbH, organizacija za radiodifuziju sa sjedištem u Austriji (u daljnjem tekstu zajedno nazvani: intervenijenti).

15. Presudom od 30. lipnja 2020. Oberlandesgericht Wien (Visoki zemaljski sud u Beču, Austrija) djelomično je prihvatio tužbu u žalbenom postupku. Taj je sud osobito smatrao da satelitski paketi koje pruža Canal+ dopiru do nove javnosti, odnosno do javnosti koja je drukčija od one do koje dopiru prijenosi operatora za radiodifuziju kojima je pristup slobodan. I AKM i Canal+, koji podupiru intervenijenti, podnijeli su reviziju protiv te presude sudu koji je uputio zahtjev.

16. U tim je okolnostima Oberster Gerichtshof (Vrhovni sud, Austrija) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

- „1. Treba li članak 1. stavak 2. točku (b) [Direktive 93/83] tumačiti na način da ne samo organizacija za radiodifuziju, nego i pružatelj usluga satelitskih paketa koji sudjeluje u nedjeljivoj i jedinstvenoj radnji emitiranja, za koju je eventualno potrebna suglasnost, radnju korištenja obavlja samo u onoj državi u kojoj se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za radiodifuziju, programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi do satelita i natrag prema zemlji, što rezultira time da sudjelovanje pružatelja usluga satelitskih paketa u radnji emitiranja ne može dovesti do povrede autorskih prava u državi prijema?
2. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje: treba li pojam ‚priopćavanje javnosti‘ iz članka 1. stavka 2. točaka (a) i (c) Direktive 93/83 kao i članka 3. stavka 1. [Direktive 2001/29] tumačiti na način da tijekom priopćavanja javnosti putem satelita pružatelj usluga satelitskih paketa koji sudjeluje kao daljnji akter, koji više kodiranih signala visoke razlučivosti besplatnih i naplatnih televizijskih programa različitih organizacija za radiodifuziju prema svojoj volji uvezuje u paket i na taj način kreiran samostalan audiovizualni proizvod nudi svojim kupcima uz naknadu, treba posebno odobrenje nositelja dotičnih prava i u pogledu zaštićenih sadržaja besplatnih TV programa sadržanih u programskom paketu iako on svojim kupcima u tom smislu ionako omogućava samo pristup takvim djelima koja su na području emitiranja već svima besplatno dostupna, premda u lošijoj kvaliteti standardne razlučivosti?”

17. Zahtjev za prethodnu odluku podnesen je 5. svibnja 2021. AKM, Canal+, intervenijenti i Europska komisija podnijeli su pisana očitovanja. Iste su stranke bile zastupane na raspravi održanoj 8. lipnja 2022.

Analiza

18. Sud koji je uputio zahtjev postavlja dva prethodna pitanja, pri čemu drugo pitanje ovisi o odgovoru na prvo. Stoga, s obzirom na odgovor koji predlažem na to prvo pitanje, ako Sud primijeni moje rasuđivanje, na drugo pitanje neće biti potrebno odgovoriti. Ipak ću ga radi iscrpnosti kratko ispitati.

Prvo prethodno pitanje

19. Sud koji je uputio zahtjev svojim prvim prethodnim pitanjem u biti pita treba li članak 1. stavak 2. točku (b) Direktive 93/83 tumačiti na način da je pružatelj usluga satelitskih paketa obvezan u državi članici u kojoj su tako priopćeni predmeti zaštite dostupni javnosti (država članica prijema) dobiti odobrenje nositeljâ autorskih prava i srodnih prava na temelju radnje priopćavanja javnosti putem satelita u kojoj sudjeluje.

20. To se pitanje odnosi na sudsku praksu Suda koja proizlazi, među ostalim, iz presude od 13. listopada 2011., *Airfield i Canal Digitaal* (C-431/09 i C-432/09, u daljnjem tekstu: presuda *Airfield*, EU:C:2011:648) te se zapravo odnosi na tumačenje te presude.

21. Prije analize presude *Airfield*, treba iznijeti nekoliko uvodnih napomena.

Priopćavanje javnosti putem satelita u smislu Direktive 93/83

22. Televizijsko emitiranje u svojim je počecima bilo prirodno ograničeno državnim granicama te je upotrebljavalo radiovalove čije su frekvencije bile na raspolaganju državama koje su ih dodjeljivale operatorima za emitiranje ograničeno na državno područje. Područje pokrivenosti signalom stoga je u biti odgovaralo državnom području države emitiranja, koje je istodobno činilo područje teritorijalne primjenjivosti autorskog prava te države.

23. Pojava satelitske televizije promijenila je tu sliku time što je omogućila pokrivanje puno šireg područja od onog samo jedne države. Stoga se postavilo pitanje koje se autorsko pravo primjenjuje: samo pravo države emitiranja signala prema satelitu ili i pravo ili prava država u kojima je moguće primiti signal?⁷

24. Članak 1. stavak 2. točka (b) Direktive 93/83 odgovara na to pitanje s gledišta prava Unije. Iako se nalazi u poglavlju „Definicije”, tom se odredbom utvrđuje jedno od glavnih materijalnih pravila te direktive, odnosno načelo države članice emitiranja. Na temelju tog načela smatra se da se radnja priopćavanja javnosti putem satelita, koja je definirana u navedenoj direktivi, obavlja samo u državi članici u kojoj se signal šalje prema satelitu. Stoga će se na takvu radnju primjenjivati i autorsko pravo te države.

25. Usporedno s time, Direktiva 93/83 osigurava jednaku zaštitu autorskih prava i srodnih prava u svim državama članicama time što tu zaštitu usklađuje sa svojim člancima 2. i 4. i time što u članku 3. stavku 1. isključuje obvezno licenciranje. Prava nositelja na temelju upotrebe djela u državama članicama prijema stoga će biti jednako zaštićena na temelju autorskog prava države članice emitiranja⁸. Na njima je da osiguraju da se ugovorenom naknadom za korištenje tih prava uzima u obzir sva potencijalna publika, u skladu s uvodnom izjavom 17. Direktive 93/83.

26. Glavni cilj uspostave načela države članice emitiranja bio je olakšati prekogranični prijenos radijskih i televizijskih programa putem satelita, uz osiguravanje pravne sigurnosti i odgovarajuće razine zaštite interesa svih uključenih dionika⁹.

⁷ Vidjeti uvodnu izjavu 7. Direktive 93/83.

⁸ Organizacije za kolektivno ostvarivanje prava, koje u praksi najčešće osiguravaju tu zaštitu, putem ugovora o suradnji zastupaju interese nacionalnih i inozemnih nositelja prava.

⁹ Vidjeti osobito uvodne izjave 3. do 5. Direktive 93/83.

27. Međutim, načelo države članice emitiranja odnosi se samo na radnju priopćavanja javnosti putem satelita, kako je definirana u članku 1. stavku 2. točkama (a) i (b) Direktive 93/83. Ta se definicija sastoji od nekoliko elemenata. Kao prvo, ta se radnja sastoji od unosa programskih signala u komunikacijski lanac koji vodi do satelita i natrag prema zemlji. Kao drugo, unos se treba obavljati pod kontrolom i odgovornošću organizacije za radiodifuziju. Kao treće, programski signali trebaju biti namijenjeni prijemu za javnost. Kao četvrto, predmetni komunikacijski lanac treba biti neprekinut od uvođenja signala do (potencijalnog¹⁰) prijema kod javnosti. Konačno, kao peto, ako su signali kodirani, organizacija za radiodifuziju pod čijom se kontrolom i odgovornošću radnja obavlja treba staviti na raspolaganje javnosti sredstva za dekodiranje tih signala ili se ona trebaju staviti na raspolaganje uz njezinu suglasnost¹¹.

28. Radnja koja ispunjava te zahtjeve čini radnju „priopćavanja javnosti putem satelita”, u smislu članka 1. stavka 2. točke (a) Direktive 93/83, te se na nju primjenjuje načelo države članice emitiranja. To načelo ne obuhvaća samo emitiranje u pravom smislu riječi, odnosno unos programskog signala u uzlaznu vezu prema satelitu, nego i cjelokupno priopćavanje, uključujući prijenos tog signala krajnjim korisnicima. Stoga se na cjelokupno priopćavanje primjenjuje samo pravo države članice emitiranja. Suprotno tomu, nijedna se radnja iskorištavanja na daljinu, uključujući putem satelita, predmeta zaštićenih autorskim pravom ili srodnim pravima koja ne ispunjava uvjete iz članka 1. stavka 2. točaka (a) i (c) Direktive 93/83 ne može kvalificirati kao „priopćavanje javnosti putem satelita” u smislu prethodno navedene odredbe te se na nju ne primjenjuje načelo države članice emitiranja.

Presuda Airfield i primjena na ovaj slučaj

29. Sud je u presudi Airfield trebao ispitati djelatnost pružatelja usluga satelitskih paketa sličnu djelatnosti društva Canal+ u ovom slučaju. Došao je do zaključka da je ta djelatnost obuhvaćena priopćavanjem javnosti putem satelita, u smislu članka 1. stavka 2. točaka (a) do (c) Direktive 93/83¹².

30. U ovom predmetu valja utvrditi da sud koji je uputio zahtjev daje relativno šture informacije o tehničkim pojedinostima priopćavanja o kojem je riječ u glavnom postupku. Međutim, budući da se prethodna pitanja odnose na tumačenje članka 1. stavka 2. točke (b) Direktive 93/83, kao i, neizravno, presude Airfield, polazim od pretpostavke da se zaključak do kojeg je Sud došao u toj presudi o kvalifikaciji djelatnosti pružatelja usluga satelitskih paketa može primijeniti na ovaj slučaj.

31. To znači da se programski signali unose u komunikacijski lanac koji vodi do satelita i natrag prema zemlji preko samih organizacija za radiodifuziju ili preko društva Canal+, ali uz njihovu suglasnost. Organizacije za radiodifuziju stoga imaju kontrolu nad tim unosom i preuzimaju odgovornost za njega¹³. Ti su signali namijenjeni prijemu za javnost. Naime, cilj je predmetne djelatnosti prijenos programa za izravan prijem kod javnosti¹⁴. Između unosa signala u uzlaznu vezu prema satelitu i potencijalnog prijema signala kod javnosti komunikacijski lanac je neprekinut. Eventualne intervencije u te signale, kao što su kompresija ili kodiranje i dekodiranje, obuhvaćene su uobičajenim tehničkim djelatnostima pripreme signala za prijenos putem satelita i

¹⁰ Stvaran prijem kod javnosti nije uvjet za postojanje radnje priopćavanja javnosti u autorskom pravu.

¹¹ Vidjeti u tom smislu presudu Airfield, t. 52.

¹² Vidjeti presudu Airfield, t. 69.

¹³ Vidjeti u tom smislu presudu Airfield, t. 53. do 55.

¹⁴ Vidjeti u tom smislu presudu Airfield, t. 65. do 67.

ne predstavljaju prekid komunikacijskog lanca¹⁵. Konačno, nesporno je da Canal+ stavlja na raspolaganje javnosti sredstva za dekodiranje, uz suglasnost odnosnih organizacija za radiodifuziju.

32. U potpunosti se slažem s analizom Suda u presudi Airfield u pogledu kvalifikacije djelatnosti pružatelja usluga satelitskih paketa kao priopćavanja javnosti putem satelita. Jedina točka u pogledu koje u ovoj fazi imam dvojbe jest utvrđenje prema kojem se, kao prvo, kontrola i odgovornost organizacije za radiodifuziju iz članka 1. stavka 2. točke (a) Direktive 93/83 ne odnose na cjelokupnu radnju priopćavanja javnosti putem satelita, nego samo na unos signala u komunikacijski lanac, i, kao drugo, ta kontrola i ta odgovornost mogu podijeliti¹⁶.

33. Kao prvo, iako, u skladu s prethodno navedenom odredbom, programski signali od svojeg unosa u komunikacijski lanac trebaju biti namijenjeni prijemu za javnost¹⁷ te iako taj lanac treba biti neprekinut, kontrola nad unosom tih signala nužno i automatski podrazumijeva kontrolu nad cjelokupnom radnjom priopćavanja javnosti. Naime, kad bi druga osoba preuzela kontrolu nakon unosa signala, primjerice kako bi odgodila prijenos ili izmijenila njegovo odredište, to bi podrazumijevalo prekid komunikacijskog lanca.

34. Isto vrijedi u pogledu odgovornosti. U neprekinutom komunikacijskom lancu odluka o unosu signala nužno vodi do njihove dostupnosti javnosti, tako da organizacija za radiodifuziju ne može poreći svoju odgovornost za priopćavanje javnosti programa koji se prenose tim signalima. Isto vrijedi i u slučaju da su signali kodirani jer, kako bi postojalo priopćavanje javnosti putem satelita, sredstva za dekodiranje treba staviti na raspolaganje javnosti uz suglasnost organizacije za radiodifuziju, što joj daje kontrolu nad tim aspektom radnje priopćavanja. Budući da se ta suglasnost daje slobodno, i ona podrazumijeva odgovornost.

35. Kao drugo, na temelju članka 1. stavka 2. točke (a) Direktive 93/83, kontrola i odgovornost organizacije za radiodifuziju uvjet su za to da se predmetna radnja smatra radnjom priopćavanja javnosti putem satelita i da se na nju primjenjuju odredbe te direktive, osobito načelo države članice emitiranja kao mjesta nastanka te radnje.

36. Što se tiče kontrole, čini mi se očitim da nije dovoljno da organizacija za radiodifuziju ima samo djelomičnu kontrolu. Kako bi uvjet bio ispunjen, kontrola treba biti potpuna.

37. Naravno, zahtjev kontrole nije isto što i potreba da organizacija za radiodifuziju sama izvršava sve operacije koje sadržava priopćavanje javnosti putem satelita. Kontrola se ostvaruje sklapanjem ugovornih sporazuma s operatorima trećim stranama, kao što je pružatelj usluga satelitskih paketa. Te treće strane stoga djeluju kao zastupnici organizacije za radiodifuziju, koja zadržava nadzor nad radnjom priopćavanja.

38. Nije riječ ni o kontroli nad svim aspektima priopćavanja, koliko god bili neznatni. Organizacija za radiodifuziju treba imati kontrolu nad elementima koji su važni s gledišta autorskog prava, osobito nad samom činjenicom priopćavanja, točnim sadržajem priopćavanja i ciljanom publikom. Suprotno tomu, tehnička pitanja kao što su kompresija signala ili standard u kojem će biti kodiran nisu relevantna te o njima mogu odlučiti operatori kojima organizacija za radiodifuziju povjerava tehničko izvođenje priopćavanja.

¹⁵ Vidjeti u tom smislu presudu Airfield, t. 60. i 61.

¹⁶ Vidjeti presudu Airfield, t. 56.

¹⁷ Odnosno namijenjeni izravnom prijemu za javnost.

39. Što se tiče odgovornosti organizacije za radiodifuziju, ni ona ne može biti podijeljena. U članku 1. stavku 2. točkama (a) do (c) Direktive 93/83 zakonodavac Unije nije samo definirao radnju priopćavanja javnosti putem satelita kao jedinstvenu radnju iskorištavanja u smislu autorskog prava i mjesto te radnje, nego je i organizaciju za radiodifuziju koja pokreće to priopćavanje imenovao autorom te radnje¹⁸. Ta organizacija snosi odgovornost, među ostalim, prema nositeljima autorskih prava i srodnih prava za iskorištavanje predmeta zaštite. Ta je odgovornost organizacije za radiodifuziju pandan načelu države emitiranja. Naime, cilj Direktive 93/83 nije bio samo olakšati prijenos programa putem satelita uklanjanjem prepreka povezanih s teritorijalnošću autorskog prava, nego i zaštititi autorska prava i srodna prava imenovanjem operatora odgovornog za cjelokupnu radnju priopćavanja javnosti putem satelita¹⁹.

40. Stoga u okviru radnje priopćavanja javnosti putem satelita, u smislu članka 1. stavka 2. točke (a) Direktive 93/83, organizacija za radiodifuziju treba imati potpunu kontrolu i snosi potpunu odgovornost za tu cjelokupnu radnju²⁰.

AKM-ove tvrdnje o primjenjivosti odredbi o priopćavanju javnosti putem satelita na pružatelje usluga satelitskih paketa

41. Na temelju utvrđenja da je djelatnost pružatelja usluga satelitskih paketa, kao što je Canal+, obuhvaćena priopćavanjem javnosti putem satelita²¹ mogu odgovoriti na određene teze koje je AKM istaknuo u ovom slučaju.

42. Kao prvo, AKM tvrdi da gospodarski model satelitskih paketa nije postojao u vrijeme donošenja Direktive 93/83 i da njezini autori nisu predvidjeli djelatnost koja se sastoji od pružanja usluga takvih paketa. Stoga se odredbe navedene direktive, a osobito načelo države članice emitiranja, ne bi trebale primjenjivati.

43. Moguće je da autori Direktive 93/83 nisu poznavali model satelitskih paketa. Međutim, to ne mijenja činjenicu da se djelatnost pružatelja usluga takvih paketa u potpunosti uklapa u odredbe te direktive koje se odnose na priopćavanje javnosti putem satelita. Naime, takvo priopćavanje ne treba nužno *izvršavati* organizacija za radiodifuziju, dovoljno je da ta organizacija ima kontrolu nad njime. Itekako može određene zadaće povjeriti drugom operatoru, kao što je pružatelj usluga satelitskih paketa. Pružanje usluga takvih paketa ne zahtijeva ni prekid komunikacijskog lanca između unosa programskih signala i njihova potencijalnog prijema kod javnosti. Što se tiče kodiranja i dekodiranja, tim se odredbama samo zahtijeva da se provode uz suglasnost predmetne organizacije za radiodifuziju. Stoga se ništa ne protivi primjeni navedenih odredbi na djelatnost koja se sastoji od pružanja usluga satelitskih paketa.

44. Kao drugo, AKM tvrdi da bi djelatnost pružatelja usluga satelitskih paketa trebalo poistovjetiti s reemitiranjem, koje je definirano u članku 1. stavku 3. Direktive 93/83. Sud koji je uputio zahtjev odbija tu tezu jer reemitiranje pretpostavlja prvi prijenos, koji u ovom slučaju ne postoji. Slažem se s tim mišljenjem. Ako je djelatnost pružatelja usluga satelitskih paketa obuhvaćena jedinstvenom radnjom priopćavanja javnosti putem satelita, ne može biti riječ o prvom prijenosu i reemitiranju.

¹⁸ Čini se da Sud to priznaje i u točki 75. presude *Airfield*.

¹⁹ Vidjeti u tom smislu uvodnu izjavu 5. Direktive 93/83. Vidjeti također Pollaud-Dulian, F., *Le droit d'auteur*, Economica, Pariz, 2014., str. 765.

²⁰ Vidjeti u pogledu kontrole i odgovornosti organizacije za radiodifuziju Dreier, T., u: Walter, M. M. i von Lewinski, S., *European Copyright Law. A Commentary*, Oxford University Press, Oxford, 2010., str. 412. i sljedeće.

²¹ Vidjeti točke 31. i 32. ovog mišljenja.

45. Doista, točno je da bi se drukčiji zaključak eventualno mogao izvesti na temelju nove Direktive (EU) 2019/789²² i da bi se, ovisno o metodi unosa signala u uzlaznu vezu prema satelitu i ovisno o tome nudi li predmetna organizacija za radiodifuziju neovisno programe kojima je pristup slobodan i koji su dio satelitskog paketa, djelatnost o kojoj je riječ u ovom predmetu mogla kvalificirati kao „prijenos programa izravnim protokom”, u smislu članka 8. stavka 1. te direktive, ili kao „reemitiranje”, u smislu njezina članka 2. točke 2. Tada bi bila riječ o prešutnoj izmjeni članka 1. stavka 2. točke (a) Direktive 93/83, uz izričitu izmjenju njezina članka 1. stavka 3., predviđenu u članku 9. Direktive 2019/789.

46. Međutim, kao što je to Komisija objasnila u svojim očitovanjima, Direktiva 2019/789 nije primjenjiva *ratione temporis* na glavni postupak. Usto nije navedena ni u zahtjevu za prethodnu odluku niti su stranke o njoj raspravljale. Stoga tu direktivu ne treba uzeti u obzir radi davanja odgovora na prethodna pitanja u ovom predmetu.

Pitanje odgovornosti pružatelja usluga satelitskih paketa zbog priopćavanja novoj javnosti

47. Iako je Sud u presudi *Airfield* utvrdio da su emitiranje televizijskih programa putem satelita i njihova distribucija koju provodi pružatelj usluga satelitskih paketa činili jedinstveno i nedjeljivo priopćavanje javnosti putem satelita²³, nastavio je svoju analizu u pogledu odgovornosti takvog pružatelja usluga na temelju autorskog prava. Tako je razvio ideju prema kojoj, iako sudjeluje u jedinstvenoj i nedjeljivoj radnji priopćavanja javnosti putem satelita, pružatelj usluga satelitskih paketa mora dobiti, neovisno o organizaciji za radiodifuziju, odobrenje nositeljâ autorskih prava i srodnih prava na temelju nove javnosti kojoj daje pristup tako priopćenim predmetima zaštite²⁴.

48. Ta mi se analiza Suda čini problematičnom jer, prema mojem mišljenju, nije u skladu s jedinstvenom i nedjeljivom prirodom priopćavanja javnosti putem satelita koja je utvrđena u presudi *Airfield*, s obzirom na to da je ta jedinstvena i nedjeljiva priroda pak uvjet za to da se radnja kvalificira kao „priopćavanje javnosti putem satelita” u smislu Direktive 93/83. Tu ću ideju razraditi u nastavku ovog mišljenja.

– Pojam „nova javnost”

49. Sud je pojam „nova javnost” u svoju sudsku praksu uveo presudom od 7. prosinca 2006., *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764). Taj se pojam u toj presudi definira kao „javnost koja se razlikuje od javnosti na koju se odnosi radnja izvornog priopćavanja djela”²⁵. Sud se oslonio na *Vodič Bernske konvencije*²⁶, koji tumači na sljedeći način:

„[...] autor, kad odobrava radiodifuziju svojeg djela, uzima u obzir samo izravne korisnike, odnosno posjednike prijemnika koji, pojedinačno ili u privatnom ili obiteljskom okruženju, primaju signale. U skladu s tim vodičem, s obzirom na to da je to primanje signala namijenjeno široj publici, katkad i s ciljem ostvarivanja profita, novi dio javnosti koji prima signal može slušati

²² Direktiva Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2019. o utvrđivanju pravila o ostvarivanju autorskog prava i srodnih prava koja se primjenjuju na određene internetske prijenose organizacija za radiodifuziju i reemitiranja televizijskih i radijskih programa te o izmjeni Direktive Vijeća 93/83/EEZ (SL 2019., L 130, str. 82.)

²³ Vidjeti presudu *Airfield*, t. 69.

²⁴ Vidjeti presudu *Airfield*, t. 71. do 83.

²⁵ Presuda od 7. prosinca 2006., *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764, t. 40.)

²⁶ *Vodič Bernske konvencije za zaštitu književnih i umjetničkih djela (Pariški akt, 1971.)*, Svjetska organizacija za intelektualno vlasništvo, Ženeva, 1978., str. 80. Taj je vodič sastavio C. Masouyé.

ili gledati djela, a priopćavanje emitiranja putem zvučnika ili sličnog instrumenta više ne predstavlja samo prijem samog emitiranja, nego neovisnu radnju kojom se emitirano djelo priopćava novoj javnosti. Kao što se to pojašnjava u navedenom vodiču, iz tog javnog prijema proizlazi isključivo pravo autora na davanje odobrenja”²⁷.

50. Pojam „nova javnost” zatim je definiran u sudskoj praksi Suda kao da se odnosi na „javnost koju autori zaštićenih djela nisu uzeli u obzir kad su dopustili njihovo korištenje izvornim priopćavanjem javnosti”²⁸. U tom se smislu upotrebljava i danas²⁹.

51. Dva važna elementa proizlaze iz te definicije, koja se tumači s obzirom na odlomak iz Vodiča Bernske konvencije na koji se Sud oslonio u razradi tog pojma u autorskom pravu Unije. Prije svega, upotreba tog pojma ima smisla samo ako postoje dva uzastopna priopćavanja javnosti³⁰: primarno priopćavanje, koje se naziva i „prvotno priopćavanje”, za koje su nositelji autorskih prava dali svoje odobrenje, te sekundarno priopćavanje, koje proizlazi iz prvotnog priopćavanja i odnosi se na predmetnu novu javnost. Osim toga, iako to sekundarno priopćavanje ovisi o prvotnom priopćavanju, ono predstavlja različitu radnju iskorištavanja te je *stoga* za njega potrebno posebno odobrenje.

52. Postojanje nove javnosti stoga je samo kriterij na temelju kojeg se može utvrditi postojanje priopćavanja javnosti različito od prvotnog priopćavanja.

– *Javnost na koju se odnosi priopćavanje javnosti putem satelita*

53. U izravnom satelitskom emitiranju (odnosno priopćavanju javnosti putem satelita u smislu Direktive 93/83) javnost je jedna i nedjeljiva, kao i radnja kojom ta javnost prima priopćavanje predmeta zaštite. U emitiranju sa slobodnim pristupom navedenu javnost čine osobe koje se nalaze u području prijema (pokrivenosti) satelitskog signala. Ako je emitiranje kodirano, javnost čine osobe kojima je organizacija za radiodifuziju stavila na raspolaganje sredstva za dekodiranje ili su im ona stavljena na raspolaganje uz njezinu suglasnost.

54. Bilo bi proturječno tvrditi da postoje dvije različite javnosti za istu radnju priopćavanja jer se javnost definira upravo s obzirom na jedno priopćavanje. Javnost na koju se odnosi to priopćavanje predstavlja javnost tog priopćavanja, a svaka dodatna javnost (nova javnost) nužno podrazumijeva novu radnju priopćavanja.

55. Stoga je proturječno utvrditi, s jedne strane, jedinstvenu i nedjeljivu prirodu priopćavanja javnosti putem satelita i tvrditi, s druge strane, da postoji dodatna javnost tog priopćavanja koju nositelji autorskih prava nisu uzeli u obzir. U slučaju kao što je to onaj o kojem je riječ u predmetu u kojem je donesena presuda *Airfield* i kao što je to onaj u ovom predmetu, odnosno u slučaju kodiranog satelitskog emitiranja u koje intervenira pružatelj usluga satelitskih paketa, javnost čine osobe kojima taj pružatelj usluga stavlja na raspolaganje sredstva za dekodiranje uz plaćanje pretplate i uz suglasnost organizacija za radiodifuziju pod čijom su kontrolom programski signali koji čine pakete unesene u komunikacijski lanac.

²⁷ Presuda od 7. prosinca 2006., *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764, t. 41.)

²⁸ Presuda od 4. listopada 2011., *Football Association Premier League i dr.* (C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, t. 197.)

²⁹ Vidjeti noviju presudu od 22. lipnja 2021., *YouTube i Cyando* (C-682/18 i C-683/18, EU:C:2021:503, t. 70.).

³⁰ Uzastopna u smislu funkcionalna, odnosno da jedno od njih ovisi o drugom. Suprotno tomu, mogu se odvijati istodobno.

56. Organizacije za radiodifuziju nužno su uzele u obzir tu javnost jer su dale suglasnost da se navedenoj javnosti stave na raspolaganje sredstva za dekodiranje. Točno je da je moguće da organizacije za radiodifuziju nisu dovoljno transparentne prema nositeljima autorskih prava i da su ti nositelji predvidjeli drukčiju javnost od one kojoj je priopćavanje stvarno namijenjeno. Međutim, u takvom su slučaju nezakonita sva priopćavanja javnosti putem satelita jer se izvršavaju bez odobrenja nositelja prava. Stoga je na organizacijama za radiodifuziju da dobiju to odobrenje³¹ u državi članici iz koje priopćavanje potječe. Suprotno tomu, time ne nastaje nikakvo pravo za nositelje koje bi u državi članici prijema bilo u suprotnosti s djelatnošću pružatelja usluga satelitskih paketa.

57. Taj zaključak ne mijenjaju različite usluge koje pruža taj pružatelj usluga, a koje je Sud naveo u presudi *Airfield*.

58. Naime, kao prvo, što se tiče kodiranja signala i stavljanja na raspolaganje javnosti sredstava za dekodiranje³², takva je usluga, kad se izvršava uz suglasnost organizacije za radiodifuziju, obuhvaćena, u skladu s člankom 1. stavkom 2. točkom (c) Direktive 93/83, jedinstvenom i nedjeljivom radnjom priopćavanja javnosti putem satelita. Stoga, iako pružatelj usluga satelitskih paketa pripadnicima javnosti daje pristup predmetima zaštite time što im omogućuje dekodiranje programa, riječ je o pripadnicima javnosti na koje se odnosi priopćavanje javnosti putem satelita, odnosno pripadnicima javnosti koje su organizacije za radiodifuziju od kojih to priopćavanje potječe uzele u obzir.

59. Kao drugo, što se tiče činjenice da pružatelj usluga satelitskih paketa naplaćuje pretplatu, Sud sam navodi da je riječ o cijeni pristupa priopćavanju javnosti putem satelita³³ i stoga o javnosti na koju se odnosi to priopćavanje.

60. Naposljetku, kao treće, što se tiče činjenice da pružatelj usluga satelitskih paketa objedinjuje nekoliko priopćavanja koja potječu od organizacija za radiodifuziju u okviru novog audiovizualnog proizvoda³⁴, valja navesti sljedeće. Autorsko pravo ne odnosi se na audiovizualne proizvode, satelitske pakete ili čak emitirane programe, nego na predmete zaštite, odnosno djela i predmete srodnih prava, jer nositelji upravo u odnosu na te predmete ostvaruju svoja isključiva prava. Slijedom toga, iako je točno da uključivanje programa koji sadržava predmet zaštite u satelitski paket pružatelja usluga može utjecati na cijenu odobrenja za priopćavanje tog predmeta javnosti, s obzirom na to da se ta cijena može odrediti ovisno o očekivanom prihodu od iskorištavanja predmeta o kojem je riječ, ono nipošto ne predstavlja radnju obuhvaćenu isključivim pravima koja su zajamčena autorskim pravom. Stoga objedinjavanje različitih programa koji potječu od različitih organizacija za radiodifuziju u satelitski paket nije relevantno s gledišta postojanja radnje koja podliježe odobrenju nositelja autorskih prava.

61. Stoga pružatelj usluga satelitskih paketa tim radnjama, suprotno onomu što je Sud tvrdio u presudi *Airfield*³⁵, ne proširuje krug osoba koje imaju pristup programima koji čine te pakete u odnosu na osobe na koje se odnosi priopćavanje javnosti putem satelita koje se izvršava pod kontrolom i odgovornošću organizacija za radiodifuziju od kojih ti programi potječu. Za njegovu djelatnost stoga nije potrebno odobrenje nositelja autorskih prava i srodnih prava na temelju bilo kakve nove javnosti.

³¹ Kao što je to Sud pravilno naveo u točki 75. presude *Airfield*.

³² Vidjeti presudu *Airfield*, t. 78.

³³ Vidjeti presudu *Airfield*, t. 80.

³⁴ Vidjeti presudu *Airfield*, t. 81.

³⁵ Vidjeti presudu *Airfield*, t. 82.

62. Drukčije bi vrijedilo samo kad bi se smatralo da pružatelj usluga satelitskih paketa izvršava radnju priopćavanja vlastitoj javnosti³⁶. Tada ne bi bila riječ o priopćavanju javnosti putem satelita u smislu Direktive 93/83, s obzirom na to da se ono nužno izvršava pod kontrolom i odgovornošću organizacije za radiodifuziju, nego o priopćavanju javnosti u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29. U tom se slučaju stoga ne bi primjenjivalo načelo države članice emitiranja, uvedeno u članku 1. stavku 2. točki (b) Direktive 93/83, jer bi se smatralo da se radnja obavlja u državi članici prijema, u skladu s načelom teritorijalnosti autorskog prava.

63. Međutim, takvo bi rješenje bilo u suprotnosti s utvrđenjima Suda u točkama 51. do 69. presude *Airfield* u pogledu jedinstvene i nedjeljive prirode priopćavanja javnosti putem satelita u koje intervenira pružatelj usluga satelitskih paketa. Ono bi također bilo, prema mojem mišljenju, suprotno tekstu Direktive 93/83, kojom se nalaže da se priopćavanje koje ispunjava uvjete iz članka 1. stavka 2. točaka (a) i (c) te direktive kvalificira kao „priopćavanje javnosti putem satelita”, a stoga i kao jedinstvena radnja koja se obavlja u državi članici u kojoj se programski signal unosi u komunikacijski lanac.

– *Odnos između emitiranja sa slobodnim pristupom i kodiranog emitiranja*

64. Zabuna možda proizlazi iz činjenice da se određeni televizijski programi emitiraju (putem satelita) istodobno i na istom području u slobodnom pristupu i, često bolje kvalitete, u kodiranom obliku, za što je potrebno dodatno platiti u svrhu njihova prijema. Stoga se može činiti da kodirano emitiranje predstavlja reemitiranje emitiranja sa slobodnim pristupom i da je stoga namijenjeno novoj javnosti u odnosu na javnost na koju se odnosi to drugo emitiranje. Čini se da je sud koji je uputio zahtjev to presudio u glavnom postupku.

65. Međutim, prema mojem mišljenju, to nije slučaj. Emitiranje sa slobodnim pristupom ne prima se kako bi se zatim reemitiralo u kodiranom obliku te to potonje (kodirano emitiranje) itekako može postojati bez prvonavedenog. Riječ je o dvama različitim i neovisnim emitiranjima, pri čemu se oba trebaju kvalificirati kao primarna i namijenjena različitim javnostima. To osobito vrijedi jer se kodirano emitiranje obično izvršava u boljoj kvaliteti, osobito u visokoj razlučivosti, od emitiranja sa slobodnim pristupom. U slučaju emitiranja sa slobodnim pristupom, javnost čine sve osobe koje se nalaze na području pokrivenosti, dok je u slučaju kodiranog emitiranja čine osobe koje posjeduju sredstva za dekodiranje. Stoga nije riječ o novoj javnosti na koju se odnosi jedno od tih emitiranja u odnosu na javnost na koju se odnosi drugo emitiranje. Kad se ta emitiranja izvršavaju u uvjetima navedenima u članku 1. stavku 2. točkama (a) i (c) Direktive 93/83, riječ je o dvjema različitim radnjama priopćavanja javnosti putem satelita, pri čemu se obje mogu pripisati organizaciji za radiodifuziju pod čijom je kontrolom i odgovornošću programski signal unesen u komunikacijski lanac.

66. Okolnost da se signal tih dvaju emitiranja može komprimirati i istodobno prenositi u samo jednom snopu u svrhu prijenosa do satelita³⁷ ne mijenja taj zaključak. S pravnog je gledišta važno samo priopćavanje predmeta zaštite određenoj javnosti upotrebom određenog tehničkog sredstva, u ovom slučaju satelita. S tog gledišta nisu relevantne tehničke pojedinosti prijenosa *signala* koji sadržava taj predmet do javnosti.

³⁶ To je rješenje predloženo u mišljenju nezavisnog odvjetnika N. Jääskinena u spojenim predmetima *Airfield* i *Canal Digitaal* (C-431/09 i C-432/09, EU:C:2011:157). AKM predlaže slično rješenje u ovom predmetu po analogiji s kabelskim reemitiranjem.

³⁷ Što sud koji je uputio zahtjev kvalificira kao „objedinjeni prijenos”.

67. Činjenica da pružatelj usluga satelitskih paketa u te pakete uključuje programe kojima je pristup slobodan predstavlja tek komercijalno priopćavanje njegovim klijentima, namijenjeno tomu da se naizgled poveća broj programa dostupnih u okviru paketa. Međutim, što se tiče programa kojima je pristup slobodan, pružatelj usluga satelitskih paketa u najboljem slučaju djeluje kao dobavljač tehničke opreme koja omogućuje njihov prijem, odnosno prijemnika i eventualno satelitske antene. Suprotno tomu, njegove ostale usluge uopće nisu potrebne za taj prijem³⁸.

Zaključak i odgovor na prvo prethodno pitanje

68. U skladu s prethodno navedenim, pružatelj usluga satelitskih paketa može snositi odgovornost prema nositeljima autorskih prava i srodnih prava na temelju priopćavanja novoj javnosti samo u slučaju kad se njegova djelatnost smatra radnjom priopćavanja javnosti koja je različita od priopćavanja javnosti putem satelita pripisivog organizaciji za radiodifuziju, pod čijom se kontrolom i odgovornošću programski signal unosi u komunikacijski lanac. U tom se slučaju priopćavanje javnosti koje izvršava pružatelj usluga satelitskih paketa obavlja u državi članici prijema. Međutim, prema mojem mišljenju, koje je potvrđeno u prvom dijelu presude *Airfield*, to nije slučaj jer pružatelj usluga satelitskih paketa sudjeluje u jedinstvenoj i nedjeljivoj radnji priopćavanja javnosti putem satelita. Stoga nije riječ ni o kakvoj novoj javnosti.

69. Neću detaljnije analizirati pitanje može li pružatelj usluga satelitskih paketa eventualno biti odgovoran i po drugim osnovama, osim priopćavanja novoj javnosti, zajedno s organizacijom za radiodifuziju od koje potječe priopćavanje. Iako se ne slažem s tom idejom, ona ipak ne utječe na odgovor na prvo prethodno pitanje. Naime, ono se ne odnosi na pitanje snosi li pružatelj usluga satelitskih paketa odgovornost prema nositeljima autorskih prava i srodnih prava, nego snosi li odgovornost u državi članici prijema. Međutim, na temelju članka 1. stavka 2. točke (b) Direktive 93/83 smatra se da se radnja priopćavanja javnosti putem satelita obavlja samo u državi članici emitiranja. Stoga upravo u toj državi članici nositelji autorskih prava eventualno mogu ostvarivati svoja prava u odnosu na pružatelja usluga satelitskih paketa.

70. Stoga predlažem da se na prvo prethodno pitanje odgovori da članak 1. stavak 2. točku (b) Direktive 93/83 treba tumačiti na način da pružatelj usluga satelitskih paketa nije obvezan u državi članici u kojoj su tako priopćeni predmeti zaštite dostupni javnosti dobiti odobrenje nositeljâ autorskih prava i srodnih prava na temelju radnje priopćavanja javnosti putem satelita u kojoj taj pružatelj usluga sudjeluje.

Drugo prethodno pitanje

71. Svojim drugim prethodnim pitanjem, koje se tumači s obzirom na objašnjenja sadržana u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li pravnu teoriju u pogledu nove javnosti tumačiti na način da, ako su emitirani programi slobodno dostupni na području pokrivenosti satelitskog signala u standardnoj razlučivosti, činjenica da pružatelj usluga satelitskih paketa iste programe u visokoj razlučivosti uključuje u paket namijenjen javnosti koja se nalazi na istom području ne predstavlja priopćavanje novoj javnosti.

³⁸ Iako je točno da namjenski prijemnik-dekoder, koji dobavlja pružatelj usluga satelitskih paketa, obično radi samo ako postoji aktivna pretplata, to ništa ne mijenja jer pripadnik zainteresirane javnosti isto tako može kupiti takozvanu opremu „free to air” kako bi primio programe kojima je pristup slobodan.

72. To je pitanje postavljeno samo u slučaju kad bi iz odgovora Suda na prvo prethodno pitanje proizišlo da pružatelj usluga satelitskog paketa priopćava predmete zaštite novoj javnosti u državi članici prijema. Međutim, ako Sud prihvati moj prijedlog odgovora na prvo prethodno pitanje, na drugo pitanje neće biti potrebno odgovoriti. Stoga ću samo radi iscrpnosti navesti sljedeće napomene u pogledu tog drugog pitanja.

73. Kao prvo, kao što sam to već objasnio, pojam „nova javnost” ima smisla samo ako postoje dva povezana priopćavanja javnosti na način da je jedno od njih primarno priopćavanje (prvotno), a da je drugo sekundarno priopćavanje, koje ovisi o prvonavedenom. Međutim, teško je zamisliti da prijenos televizijskog programa u visokoj razlučivosti može predstavljati reemitiranje standardne razlučivosti. Naime, autor takvog prijenosa trebao bi imati pristup programu visoke razlučivosti putem nekog drugog izvora osim prijenosa u standardnoj razlučivosti. Stoga nije riječ o sekundarnom priopćavanju i pojam „nova javnost” ne može se primjenjivati³⁹.

74. Kao drugo, kvaliteta slike može biti važan čimbenik privlačnosti djela za javnost, osobito u slučaju audiovizualnih djela, te stoga utjecati na cijenu koju nositelji autorskih prava mogu dobiti u zamjenu za svoje odobrenje za iskorištavanje tog djela. Prema tome, ti nositelji imaju pravo ograničiti svoje odobrenje na određenu kvalitetu emitiranja, kao što je emitiranje u standardnoj razlučivosti. Stoga sama činjenica da je djelo istoj javnosti dostupno u nižoj kvaliteti slike ne oslobađa automatski operatora koji iskorištava to djelo obveze da dobije odobrenje navedenih nositelja za njegovo emitiranje u višoj kvaliteti.

75. Argument koji je u tom pogledu istaknuo Canal+, prema kojem AKM u ovom slučaju zastupa nositelje glazbenih djela i prema kojem je zvučni zapis televizijskog signala isti u emitiranju u visokoj razlučivosti i standardnoj razlučivosti, prema mojem mišljenju, ne mijenja taj zaključak. Naime, u televizijskim su programima glazbena djela obično integrirana u audiovizualna djela te se iskorištavaju zajedno s njima, tako da njihova privlačnost može ovisiti i o kvaliteti slike cjelokupnog emitiranja.

76. S obzirom na navedeno, budući da smatram da pravna teorija u pogledu nove javnosti nije primjenjiva u ovom slučaju, neću predložiti odgovor na drugo prethodno pitanje.

Zaključak

77. S obzirom na sva prethodna razmatranja, predlažem Sudu da na prethodna pitanja koja je uputio Oberster Gerichtshof (Vrhovni sud, Austrija) odgovori na sljedeći način:

Članak 1. stavak 2. točku (b) Direktive Vijeća 93/83/EEZ od 27. rujna 1993. o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kablensko reemitiranje

treba tumačiti na način da

³⁹ Želim naglasiti da se pitanje kvalitete televizijske emisije razlikuje od pitanja u kojoj kvaliteti javnost prima tu emisiju zbog tehničke opreme koju posjeduje. Jasno je da će se na nekompatibilnom televizijskom uređaju emisija visoke razlučivosti vidjeti kao emisija standardne razlučivosti. Međutim, to nije relevantno jer, kako bi se ocijenilo postojanje radnje priopćavanja javnosti, nije važno prima li javnost stvarno to priopćavanje i način kako ga prima.

pružatelj usluga satelitskih paketa nije obvezan u državi članici u kojoj su tako priopćeni predmeti zaštite dostupni javnosti dobiti odobrenje nositeljâ autorskih prava i srodnih prava na temelju radnje priopćavanja javnosti putem satelita u kojoj taj pružatelj usluga sudjeluje.